Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

5 септември 2024 година*

„Обжалване — Собствени ресурси на Европейския съюз — Финансова отговорност на държава членка — Плащане на Европейската комисия на суми, които съответстват на загуба на собствени ресурси — Иск за неоснователно обогатяване на Съюза — Задължения на държавите членки в областта на собствените ресурси — Констатиране на сумите, които представляват собствени ресурси — Вписване на несъбраните суми в сметка Б — Срокове — Освобождаване от задължението за предоставяне на разположение на сумите, които съответстват на сумите по констатираните права, обявени за несъбираеми — Условия“

По дело C-494/22 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 22 юли 2022 г.,

Европейска комисия, представлявана от J.-P. Keppenne, T. Materne и P. Němečková,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Чешка република, представлявана от L. Březinová, O. Serdula, M. Smolek и J. Vláčil,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

подпомагана от:

Кралство Нидерландия, представлявано от M. K. Bulterman, A. Hanje и J. Langer,

встъпила страна в производството по обжалване,

Кралство Белгия, представлявано първоначално от S. Baeyens и J.-C. Halleux, впоследствие от S. Baeyens, P. Cottin и C. Pochet,

Република Полша, представлявана от B. Majczyna, A. Kramarczyk-Szaładzińska и R. Stańczyk,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

* Език на производството: чешки.

състоящ се от: K. Jürimäe (докладчик), председател на състава, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия от трети състав, N. Piçarra, N. Jääskinen и M. Gavalec, съдии,

генерален адвокат: T. Ćapeta,

секретар: L. Carrasco Marco, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 януари 2024 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 21 март 2024 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си Европейската комисия иска частична отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз от 11 май 2022 г., Чешка република/Комисия (T-151/20, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2022:281), с което същият уважава частично иска на Чешката република на основание член 268 ДФЕС за възстановяване на сумата от 40 482 255 чешки крони (CZK) (около 1,6 милиона евро), платена като собствени ресурси на Европейския съюз.

Правна уредба

Митническият кодекс

2 Член 217, параграф 1, първа алинея от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс“), приложим към момента на настъпване на обстоятелствата по спора, предвижда:

„Размерът на вносните или износните сборове, който произтича от даденото митническо задължение, наричан по-долу „размер на сборовете“, трябва да бъде изчислен от митническите органи незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет“.

3 Член 218 от Митническия кодекс гласи:

„1. Когато възникне митническо задължение при приемане на декларация за стоки за митнически режим, различен от временния внос с частично освобождаване от вносни сборове, или чрез друго действие със същите правни последици както при приемането на декларацията, размерът на митническото задължение се взема под отчет, веднага след като бъде изчислен, но не по-късно от втория ден, след като е разрешено вдигането на стоките.

[…]

3. Когато митническо задължение възникне при условия, различни от условията, посочени в параграф 1, размерът на съответните сборове се взема под отчет до два дни от датата, на която митническите органи са в състояние да:

а) изчислят размера на въпросните сборове;

и

б) определят длъжника“.

Регламент (ЕО) № 515/97

4 Съгласно член 17, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 515/97 на Съвета от 13 март 1997 година относно взаимопомощта между административните органи на държавите членки и сътрудничеството между последните и Комисията по гарантиране на правилното прилагане на законодателството в областта на митническите и земеделските въпроси (ОВ L 82, 1997 г. стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 10, стр. 3):

„Незабавно след като разполага с такава, Комисията известява на компетентните органи на всяка една държава членка всякаква информация, която може да им помогне за прилагане на митническото или земеделско законодателство“.

5 Член 20 от този регламент гласи:

„1. Според целите, поставени в настоящия регламент, Комисията има право по реда, определен в член 19, да провежда административни и разследващи мисии на сътрудничество на ниво на Общността в трети държави и в тясно сътрудничество с компетентните органи на държавите членки.

2. Мисиите на Общността в трети страни по реда, посочен в параграф 1, се управляват при следните условия:

а) могат да се предприемат по инициатива на Комисията, когато е подходящо, въз основа на информация, предоставена от Европейския парламент, или при поискване от една или повече държави членки;

б) провеждат се от служители на Общността, назначени за тази цел, и от служители, назначени за същото от засегнатата държава членка;

[…]

3. Комисията известява държавите членки и Европейския парламент за резултатите от проведените мисии по реда на настоящия член“.

6 Съгласно член 45, параграф 1, първа алинея от посочения регламент:

„Независимо от формата на предаване и възпроизвеждане, всяка една информация, предавана по реда на настоящия регламент, е от поверително естество, включително данните,

съхранявани в [митническата информационна система]. Тя се включва в задълженията по професионална тайна и получава защитата, прилагана за такава информация както по реда на националното право на държавите членки, получаващи достъп до нея, така и на съответните разпоредби, прилагани от органи на Общността“.

Регламент (ЕО) № 1073/1999

7 Съображения 1, 3 и 16 от Регламент (ЕО) № 1073/1999 на Европейския парламент и на Съвета от 25 май 1999 година относно разследванията, провеждани от Европейската служба за борба с измамите (OLAF) (ОВ L 136, 1999 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 129), приложими към момента на настъпване на обстоятелствата по спора, предвиждат:

„(1) като имат предвид, че институциите и държавите членки придават голямо значение на защитата на финансовите интереси на Общностите и на борбата срещу измамата и всички незаконни и вредни за финансовите интереси на общностите действия; […]

[…]

(3) като имат предвид, че за постигане на тази цел трябва да бъдат използвани всички налични средства, особено в контекста на поетите от Общността отговорности по разследването, докато се поддържат текущото разпределение и балансът на национално и общностно равнище;

[…]

(16) като имат предвид, че за да се осигури съблюдаване на заключенията от разследванията, извършени от служителите на [Европейската] Служба[за борба с измамите] (OLAF)] и че са предприети необходимите последващи действия, докладите трябва да имат статут на допустими доказателства в административното и наказателното производство; като имат предвид следователно, че те трябва да бъдат съставени по начин, съответстващ на правилата, уреждащи административните доклади в държавите членки […]“.

8 Член 1, параграфи 1 и 2 от посочения регламент гласи:

1. С цел повишаване на ефективността на мерките за борбата срещу измамата, корупцията и другите незаконни действия, засягащи финансовите интереси на Европейската общност, [OLAF] упражнява правомощията да извършва разследване, дадени на Комисията на основание правилата на Общността и регламентите и споразуменията, действащи в тези области.

2. [OLAF] реализира приноса на Комисията по отношение на държавите членки за организиране на непосредствено и постоянно сътрудничество между техните компетентни органи с цел координиране на техните действия за защита на финансовите интереси на Европейската общност срещу измама. [OLAF] допринася за формирането и разработването на методи за борба с измамата и другите незаконни действия, засягащи финансовите интереси на Европейската общност“.

9 Член 9 („Доклад при разследването и действия след разследването“) от посочения регламент предвижда в параграфи 1—3:

„1. При завършване на разследване, проведено от [OLAF], тя изготвя доклад под ръководството на директора, конкретизиращ установените факти, финансовите загуби, ако има такива, и изводите от разследването включително препоръките на директора на [OLAF] относно действията, които трябва да бъдат предприети.

2. При изготвяне на такива доклади трябва да се отчитат и процедурните изисквания, установени в националните законодателства на засегнатите държави членки. Докладите, изготвени на тази основа, представляват допустимите доказателства в административното и наказателно производство на държавите членки, където използването на тези доказателства е признато за необходимо и по същия начин и условия, допустими при административните доклади, изготвени от инспектори на националната администрация. Тези доклади са предмет на оценка по същите правила, като тези, приложими за административните доклади, изготвени от инспектори от националната администрация, и имат идентична стойност на тях.

3. Докладите, изготвени след завършване на външно разследване, както и всякакви свързани с него полезни документи, се изпращат на компетентните органи на държавите членки за становище в съответствие с правилата, отнасящи се до външните разследвания“.

10 Член 10 от същия регламент, предмет на който е изпращането на информация от OLAF, предвижда в параграф 1:

„При спазване на разпоредбите на членове 8, 9 и 11 от настоящия регламент и във връзка с разпоредбите на Регламент (Евратом, ЕО) № 2185/96 [на Съвета от 11 ноември 1986 година относно контрола и проверките на място, извършвани от Комисията за защита на финансовите интереси на Европейските общности срещу измами и други нередности (ОВ L 292, 1996 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 24)], [OLAF] може по всяко време да препраща на компетентните органи на държавите членки необходимата информация, получена в хода на външните разследвания“.

Решения 2000/597/ЕО, Евратом и 2007/436/ЕО, Евратом

11 През периода, в който са настъпили фактите по спора, са били приложими последователно две решения относно системата на собствените ресурси на Съюза, а именно Решение 2000/597/ЕО, Евратом на Съвета от 29 септември 2000 година относно системата на собствените ресурси на Европейските общности (ОВ L 253, 2000 г., стр. 42; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 206) и след това, считано от 1 януари 2007 г., Решение 2007/436/ЕО, Евратом на Съвета от 7 юни 2007 година относно системата на собствените ресурси на Европейските общности (ОВ L 163, 2007 г., стр. 17).

12 Съгласно член 2, параграф 1, буква б) от Решение 2000/597, чието съдържание по същество е възпроизведено в член 2, параграф 1, буква а) от Решение 2007/436, приходите в частност от „митата по Общата митническа тарифа и други задължения, установени или които ще бъдат установени от институциите на [Съюза] по отношение на търговията със страни, които не са членки на ЕС“, представляват собствени ресурси, влизащи в общия бюджет на Съюза.

13 Член 8, параграф 1, първа и трета алинея от Решение 2000/597 и член 8, параграф 1, първа и трета алинея от Решение 2007/436 предвиждат, от една страна, че тези собствени ресурси на Съюза се събират от държавите членки в съответствие с националните законови, подзаконови и административни разпоредби, които следва, когато е подходящо, да се адаптират, за да отговорят на изискванията на правилата на Съюза, и от друга, че държавите членки предоставят посочените ресурси на разположение на Комисията.

Регламент № 1150/2000

14 Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 2007/436 (ОВ L 130, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184) е изменян два пъти през периода, в който са настъпили фактите по спора, а именно съответно, считано от 28 ноември 2004 г., с Регламент (ЕО, Евратом) № 2028/2004 на Съвета от 16 ноември 2004 г. (ОВ L 352, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 147 и поправка в ОВ L 247, 2016 г., стр. 29), и считано от 1 януари 2007 г., с Регламент (ЕО, Евратом) № 105/2009 на Съвета от 26 януари 2009 г. (ОВ L 36, 2009 г., стр. 1) (наричан по-нататък „Регламент № 1150/2000“).

15 Съгласно член 2, параграф 1 от Регламент № 1150/2000 правото на Съюза върху собствените ресурси се „констатира веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите регламенти за вписване на правото по сметките и след уведомяване на длъжника“. В член 2, параграф 2, първа алинея от същия регламент се уточнява, че „[з]а дата на констатацията, посочена в параграф 1, се смята датата на вписване в счетоводните книги, предвидено в митническите регламенти“. Накрая, съгласно член 2, параграф 3, първа алинея от този регламент „[в] случай на спор се смята, че компетентните административни органи могат да изчислят за целите на констатацията, посочена в параграф 1, сумата на правото не по-късно от датата, на която е взето първото административно решение, с което длъжникът бива уведомен за задължението, или от датата на завеждане на съдебно производство, ако то е първо по време“.

16 Член 6, параграфи 1 и 3 от този регламент предвижда:

„1. Сметките за собствени ресурси се водят от Министерството на финансите на всяка държава членка или от органа, определен от всяка държава членка, и се разпределят по видове ресурси.

[…]

3. а) Правата, констатирани в съответствие с член 2, се вписват по сметките [наричани обичайно „сметка „А“], при спазването на буква б) от настоящия параграф, най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през който е било констатирано правото.

б) Констатираните права, невписани по сметките, посочени в буква а), тъй като все още не са били [събрани] и не е било представено никакво обезпечение, се записват в отделни сметки [наричани обичайно „сметка „Б“] в срока, предвиден в буква а). Държавите членки могат да прилагат тази процедура, когато констатираните и обезпечени с гаранции права са оспорени и могат да претърпят изменения след уреждане на възникналите спорове.

[…]“.

17 Съгласно член 9, параграф 1, първа алинея от посочения регламент:

„Съгласно процедурата, определена в член 10, всяка държава членка кредитира собствените ресурси по сметката, открита на името на Комисията, към Министерството на финансите или към органа, определен от съответната държава членка“.

18 Член 10, параграф 1, първа алинея от Регламент № 1150/2000 определя по-специално срока за кредитиране на собствените ресурси по сметката, упомената в член 9 от него, докато член 11 от този регламент прогласява, че всяко забавяне на това кредитиране е основание за плащането от съответната държава членка на лихви за забава.

19 Член 17, параграфи 1 и 2 от цитирания регламент предвижда следното:

„1. Държавите членки се задължават да предприемат всички необходими мерки, за да гарантират, че сумата, която съответства на правата, констатирани съгласно член 2, се предоставя на Комисията при условията, предвидени в настоящия регламент.

2. Държавите членки се освобождават от задължението да предоставят на разположение на Комисията сумите, които съответстват на установените предвидени бюджетни средства, които се окажат несъбираеми:

а) поради непредвид[им]и обстоятелства; или

б) по други причини извън техния контрол.

Размерът на установените предвидени бюджетни средства се обявява за несъбираем с решение на компетентния административен орган, който установява, че те са несъбираеми.

Размерът на установените предвидени бюджетни средства се смята за несъбираем не по-късно след изтичането на петгодишен срок от датата, на която сумата е установена съгласно член 2 или — в случай на обжалване по административен или съдебен ред — от датата на произнасяне, съобщаване или публикуване на окончателното решение.

Ако са получени частични плащания, максималният петгодишен срок започва от датата на последното плащане, когато то не изчиства задължението.

Обявените или смятаните за несъбираеми суми окончателно се отстраняват от отделната сметка по член 6, параграф 3, буква б). Те се представят в приложение към тримесечния отчет по член 6, параграф 4, буква б) и ако това е приложимо — в тримесечния отчет по член 6, параграф 5“.

Обстоятелствата по спора

20 Обстоятелствата по спора са изложени в точки 1—15 от обжалваното съдебно решение и за целите на настоящото производство по обжалване могат да бъдат обобщени по следния начин.

21 Между 2 и 26 ноември 2007 г. OLAF провежда административна и разследваща мисия на сътрудничество на ниво на Общността в Лаос, в която участва представител на чешките митнически органи (наричана по-нататък „мисията за проверка“). Разследването се отнася до проверки, свързани с вноса в различни държави членки на газови джобни механични запалки за еднократна употреба с произход от Лаос (наричани по-нататък „джобните запалки“) през периода от 2004 г. до 2007 г. На 15 ноември 2007 г. е изготвен документ, озаглавен Agreed joint minutes, който е подписан от всички членове на мисията и от компетентните лаоски органи (наричан по-нататък „протоколът от 15 ноември 2007 г.“).

22 На 30 май 2008 г. след приключването на мисията за проверка OLAF приема заключителен доклад за мисията (наричан по-нататък „докладът на OLAF“). На 9 юли 2008 г. този доклад е изпратен на Чешката република на немски, английски и френски език. Окончателният доклад за разследването е приет от OLAF на 10 декември 2008 г.

23 От заключенията на доклада на OLAF е видно, че през периода, обхванат от този доклад, дружество Baide lighter Industry (LAO) Co., Ltd. (наричано по-нататък „BAIDE“) внася джобни запалки с произход от Китай, но на митницата ги представя като такива с произход от Лаос, като по този начин избягва антидъмпинговото мито на Съюза, приложимо към джобните запалки с китайски произход.

24 В това отношение в доклада на OLAF се посочва, че „събраните в хода на проверката доказателства за китайския произход са достатъчни, за да могат държавите членки да образуват административно производство за установяване на митнически задължения“. Съгласно посочения доклад „държавите членки [трябва] да извършат последващи одити и евентуално разследвания на съответните вносители и спешно да образуват производства за събиране на вземания, ако това вече не е направено“.

25 Заключенията на доклада на OLAF се отнасят в частност до 28 случая на внос от BAIDE на джобни запалки в Чешката република, внесени и допуснати за свободно обращение между 26 септември 2005 г. и 1 март 2007 г. (наричани по-нататък „спорният внос“).

26 Компетентните чешки митнически служби са взели мерки за установяване и събиране на митнически задължения в тези случаи. Не във всички посочени случаи обаче е било възможно да се съберат всички установени вземания.

27 Между 22 септември 2008 г. и 18 февруари 2009 г. все още несъбраните суми, съответстващи на установените вземания във връзка със спорния внос, са вписани в сметка „Б“.

28 Впоследствие между ноември 2013 г. и ноември 2014 г. в съответствие с приложимата правна уредба Чешката република записва в информационната система WOMIS (Write-Off Management and Information System) случаите на невъзможност за събиране на собствените ресурси на Съюза.

29 Освен това Чешката република иска от Комисията да бъде освободена от задължението да предостави на разположение на Комисията собствените ресурси на Съюза, споменати в предходната точка.

30 В отговор на това искане Комисията уведомява Чешката република с писмо от 20 януари 2015 г., че предвидените в член 17, параграф 2 от Регламент № 1150/2000 условия не са изпълнени в нито един от разглежданите случаи. Ето защо тя приканва чешките органи да

вземат необходимите мерки, за да преведат по нейната сметка сумата от 53 976 340 CZK (около 2,1 милиона евро) не по-късно от първия работен ден след деветнадесето число на втория месец след месеца, през който е изпратено това писмо.

31 На 17 март 2015 г. Чешката република превежда 75 % от посочената сума по предвидената за тази цел сметка на Комисията след приспадане на разходите за събиране, възлизащи на 25 % от тази сума, т.е. сумата от 40 482 255 CZK (около 1,6 милиона евро). Преди това, с писмо от 27 февруари 2015 г. Чешката република излага резерви, като уведомява Комисията, че това плащане е извършено под условието претенциите на тази институция да са основателни, за да не бъде принудена да плаща предвидените в член 11 от Регламент № 1150/2000 лихви.

Искът пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

32 На 16 март 2020 г. Чешката република подава искова молба на основание член 268 ДФЕС в секретариата на Общия съд с цел да ѝ бъде възстановена сумата от 40 482 255 CZK (около 1,6 милиона евро) поради неоснователно обогатяване на Съюза.

33 С решения от 16 септември 2020 г. председателят на шести състав на Общия съд допуска Кралство Белгия и Република Полша да встъпят в подкрепа на исканията на Чешката република.

34 С обжалваното съдебно решение Общият съд уважава частично претенциите на Чешката република. Той уважава иска на Чешката република в частта, която се отнася до възстановяването от страна на Комисията на сумата от 17 828 399,66 CZK (около 700 000 евро), платена като собствени ресурси на Съюза (т. 1 от диспозитива), и отхвърля иска в останалата му част (т. 2 от диспозитива).

Производството пред Съда и исканията на страните

35 С жалбата си Комисията моли Съда:

– да отмени точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение,

– да отхвърли иска на Чешката република по дело T-151/20 или, при условията на евентуалност, да върне делото на Общия съд, който да се произнесе по все още неразгледаните части от основания, и

– ако Съдът се произнесе окончателно по спора, да осъди Чешката република да заплати съдебните разноски, направени от Комисията в производството пред Общия съд и пред Съда, а ако върне делото на Общия съд — да не се произнася по съдебните разноски.

36 Чешката република моли Съда:

– да отхвърли жалбата като недопустима или, при условията на евентуалност, като неоснователна, и

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

37 Кралство Белгия и Република Полша молят Съда да отхвърли жалбата и да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

38 С молба, подадена в секретариата на Съда на 11 януари 2023 г., Кралство Нидерландия моли да встъпи в настоящото производство по обжалване в подкрепа на исканията на Чешката република. С решение от 13 февруари 2023 г. председателят на Съда уважава тази молба. Кралство Нидерландия не представя изявление при встъпване.

По искането за възобновяване на устната фаза на производството

39 На 22 март 2024 г. Чешката република подава в секретариата на Съда искане за възобновяване на устната фаза на производството на основание член 83 от Процедурния правилник на Съда.

40 В подкрепа на това искане Чешката република посочва, че в заключението на генералния адвокат е налице, що се отнася до преценката на второто основание за обжалване, неправилно разбиране на фактите. Всъщност в точка 133 от това заключение генералният адвокат приел, че тази държава членка нито е заела проактивна позиция, нито е изискала необходимата информация от OLAF, а в точки 138 и 143 от въпросното заключение — че тази държава членка просто пасивно е изчакала OLAF да ѝ предаде информацията. Тези твърдения обаче не били подкрепени от фактите, констатирани от Общия съд, по-специално в точки 99—103, 122 и 124 от обжалваното съдебно решение. Ето защо било необходимо да се изяснят тези различни аспекти.

41 В това отношение съгласно член 83 от Процедурния правилник във всеки един момент, след изслушване на генералния адвокат, Съдът може да постанови възобновяване на устната фаза на производството, по-специално когато счита, че делото не е напълно изяснено, когато след закриване на тази фаза някоя от страните посочи нов факт от решаващо значение за решението на Съда или когато делото трябва да се реши въз основа на довод, който не е бил обсъден между страните.

42 Следва също да се припомни, че Статутът и Процедурният правилник на Съда на Европейския съюз не предвиждат възможност за страните да представят становища в отговор на заключението на генералния адвокат. Съгласно член 252, втора алинея ДФЕС генералният адвокат представя публично, при пълна безпристрастност и независимост, мотивирани заключения по делата, за които се изисква неговото произнасяне. Съдът не е обвързан нито от това заключение, нито от мотивите, въз основа на които генералният адвокат достига до него. Следователно несъгласието на дадена страна със заключението на генералния адвокат, независимо какви въпроси той разглежда в него, само по себе си не може да съставлява основание за възобновяване на устната фаза на производството (вж. в този смисъл решения от 13 юли 2023 г., Grupa Azoty и др./Комисия, C-73/22 P и C-77/22 P, EU:C:2023:570, т. 25 и цитираната съдебна практика, и от 8 февруари 2024 г., Pilatus Bank/ЕЦБ, C-256/22 P, EU:C:2024:125, т. 29 и 30 и цитираната съдебна практика).

43 Както личи от мотивите за искането за възобновяване на устната фаза на производството, Чешката република смята само да отговори на някои фактически изводи, направени от генералния адвокат в заключението ѝ, а това не е основание за възобновяване на устната фаза на производството.

44 При тези условия след изслушване на генералния адвокат Съдът счита, че не следва да разпореди възобновяване на устната фаза на производството.

По жалбата

45 Комисията излага две основания в подкрепа на жалбата си.

46 Като начало Чешката република оспорва допустимостта на твърдението, че всяко от тези основания е налице, а оттам и допустимостта на жалбата като цяло.

47 В тази насока оспорването на допустимостта следва да се обсъди при разглеждането на всяко от тези основания.

По първото основание

Доводи на страните

48 С първото основание за обжалване Комисията поддържа, че в точки 85—93 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, когато тълкува член 6, параграф 3 и член 17, параграф 2 от Регламент № 1150/2000. Това основание се подразделя на две части.

49 С първата част от това основание Комисията твърди, че в точки 88, 90 и 93 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, когато тълкува член 6, параграф 3 от Регламент № 1150/2000.

50 В тази насока тя подчертава, че досежно митата всяка държава членка, която носи отговорност за управлението на системата на собствени ресурси, е длъжна по свой почин и в предвидените от правото на Съюза срокове да извърши последователно три операции, предвидени съответно в членове 2, 6 и 10 от Регламент № 1150/2000, а именно да констатира правата, да ги впише в сметка А или Б да ги предостави на разположение. Тези операции били толкова тясно свързани, че неспазването на правилата или сроковете, приложими за една от тях, неизбежно се отразявало на следващите операции.

51 Член 17, параграф 2 от този регламент предвиждал освобождаване от задължението за предоставяне на разположение. Както Общият съд правилно отбелязал в точка 84 от обжалваното съдебно решение, за такова освобождаване трябвало не само да са изпълнени условията, залегнали в тази разпоредба, но и правата да са редовно вписани в сметка Б.

52 Общият съд обаче не отчел факта, че съгласно точка 69 от решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Италия (C-334/08, EU:C:2010:414), редовността на вписването означава и то да се извърши „при спазване на правото на Съюза“. Това изискване обхващало не само спазването на сроковете за вписване на правата в сметка А или Б, но и констатирането на правата още щом са изпълнени условията, предвидени от митническото законодателство.

53 Ето защо, обратно на изложеното от Общия съд в точка 90 от обжалваното съдебно решение, вписването на процесните права в сметка Б в срок, изчислен считано от късната дата, на която тези права реално били констатирани, нямало как да е редовно. В тази насока фактът, че според Общия съд вписването по сметка „Б“ е чисто счетоводна операция“, бил ирелевантен.

54 С втората част от първото основание Комисията упреква Общия съд, че в точки 85—88 и 93 от обжалваното съдебно решение е допуснал грешка при прилагане на правото, когато тълкува член 17, параграф 2 от Регламент № 1150/2000.

55 Първо, Комисията подчертава, че тази разпоредба е неприложима в случай на нередовно вписване в сметка Б. Вписването било нередовно когато, както в случая, правата са констатирани съгласно член 2 от този регламент със закъснение.

56 Второ, Комисията е на мнение, че ако член 17, параграф 2 от Регламент № 1150/2000 е неприложим, то държавата членка е длъжна да предостави на разположение на Съюза сумата, която съответства на констатираните със закъснение права. Ето защо обедняването на тази държава членка, също както съответното обогатяване на Съюза, със сигурност намирали своето основание в задължението за предоставяне на разположение.

57 Следователно Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като в точки 85—88 от обжалваното съдебно решение отхвърлил като неотносим довода на Комисията и в точка 87 от това решение свел анализа си само до спазването на сроковете, предвидени в член 6 от Регламент № 1150/2000. Оттук следвало също — обратно на постановеното от Общия съд в точка 88 от цитираното решение — че държавата членка е тази, която трябва да докаже, че всички операции относно собствените ресурси са извършени при зачитане на релевантните правила, на сроковете и на финансовите интереси на Съюза.

58 Накрая, според Комисията възприетото от Общия съд тълкуване може да породи вредоносни последици за финансовите интереси на Съюза.

59 Чешката република възразява, че твърдението за наличието на първото основание е недопустимо, защото не е съобразено с изискванията на член 169, параграф 2 от Процедурния правилник. Всъщност структурата и съдържанието на доводите, изложени в подкрепа на това основание, не съвпадали с посоченото основание, така както то е очертано от Комисията.

60 Комисията по-конкретно изложила доводи, които нямали никаква връзка с оспорването на квалификацията на вписването на процесните права в сметка Б като „чисто счетоводна операция“, и си противоречала относно релевантността на тази квалификация. Тя не изтъкнала конкретни доводи в подкрепа на това оспорване и на твърдението, че Чешката република е длъжна да докаже, че целият процес по констатиране, събиране и предоставяне на разположение на сумите по правата върху собствените ресурси е преминал безупречно. Заглавията на двете части на настоящото основание не съвпадали с тяхното съдържание. Единствените изложени доводи по същество се отнасяли не до спазването на срока за вписване на правата в сметка Б, а до тяхното своевременно констатиране и последиците от констатирането със закъснение, което не попадало в обхвата на точки 85—93 от обжалваното съдебно решение и освен това било предмет на второто

основание. В допълнение, от първото основание не било ясно дали Комисията визира вписване със закъснение на правата в сметка Б, или смята, че в случай на нередовност тези права въобще не могат да бъдат вписани в тази сметка.

61 Във всички случаи, твърдението за наличието на първото основание било и неоснователно.

62 На първо място, в тази насока според Чешката република член 6, параграф 3 от Регламент № 1150/2000 изрично предвижда, че срокът за вписване на правата в сметка Б се изчислява считано от момента, в който „е било констатирано правото“, и следователно от момента на реалното констатиране на това право. Нито формулировката, нито целта на член 17, параграф 2 от този регламент били пречка за прилагането на тази разпоредба в случай на вписване със закъснение на тези права в сметка Б. Предложеното от Комисията тълкуване било в разрез с целта на тази разпоредба, защото можело да лиши дадена държава членка от освобождаването от задължението за предоставяне на разположение на собствени ресурси, щом за последната е невъзможно да събере сумите по съответните права поради непредвидими обстоятелства или причини извън нейния контрол. Всъщност вписването в сметка Б било чисто счетоводна операция.

63 На второ място, според Чешката република в решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Италия (C-334/08, EU:C:2010:414), Съдът се произнася относно материалните изисквания на член 17, параграф 2 от Регламент № 1150/2000 в особен контекст, характерни за който са представляващи измама действия, отговорност за които носи съответната държава членка. С оглед на този контекст Комисията нямало как да заключи от цитираното решение, че своевременното вписване на процесните права в сметка Б в срок, изчислен, считано от датата, на която е трябвало да бъдат констатирани тези права, е предварително условие за прилагането на тази разпоредба. Съдът нито разгледал как се изчислява срокът за вписване на правата в сметка Б, нито обсъдил последиците от вписването със закъснение.

64 На трето място, Чешката република е на мнение, че обжалваното съдебно решение не поражда вредоносни последици за бюджета на Съюза.

65 На четвърто място, според Чешката република доводът на Комисията, че в делата по искове за неоснователно обогатяване държавата членка е длъжна да докаже, че цялата митническа процедура е проведена в съответствие с правилата, правилно, своевременно и при зачитане на финансовите интереси на Съюза, няма никаква връзка със съдържанието на първото основание.

66 Кралство Белгия и Република Полша също искат твърдението за наличието на първото основание да се отхвърли като неоснователно.

67 Кралство Белгия отбелязва, че съгласно член 6, параграф 3, буква б) от Регламент № 1150/2000 срокът за вписване на дадено задължение в сметка Б тече от датата, на която е констатирано това задължение. Ето защо вписване със закъснение в сметка Б можело да е налице само в случай на констатиране със закъснение на съответното задължение. В настоящия случай обаче от точка 92 от обжалваното съдебно решение личало, че процесните права не са констатирани със закъснение.

68 В допълнение, вписването със закъснение не изключвало автоматично възможността за позоваване на член 17, параграф 2 от Регламент № 1150/2000. Всъщност точка 69 от решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Италия (C-334/08, EU:C:2010:414), трябвало да се

разглежда в контекста на делото, по което е постановено това решение, в смисъл че визира единствено случая, когато дадено задължение е възпроизведено в сметка Б, при все че не отговаря на материалните изисквания, за да бъде направено това.

69 Република Полша по същество също излага последния довод, предмет на който е обхватът на точка 69 от решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Италия (C-334/08, EU:C:2010:414).

70 Тя добавя, че срокът за констатиране на митата не се основава на обективен и точен критерий, предвид мъглявия и позволяващ субективен прочит израз „могат да изчислят“ в член 2, параграф 3 от Регламент № 1150/2000. На практика Комисията определяла произволно момента, в който се счита, че националните митнически органи могат да изчислят, и следователно да констатират, митата. За да се избегне произвол, срокът по член 6, параграф 3 от този регламент трябвало да се изчислява считано от датата, на която са реално констатирани митата.

71 Накрая, доводът на Комисията, изведен от защитата на финансовите интереси на Съюза, бил ирелевантен, защото споровете относно традиционните собствени ресурси били само малка част от делата с предмет вноски на държавите членки на основание тези ресурси, и следователно нямало как да поставят под въпрос системата на финансиране на Съюза. Това било така, още повече поради факта, че всяко предоставяне със закъснение на собствени ресурси пораждало за съответната държава членка задължението за плащане на лихви за забава в съответствие с член 11 от Регламент № 1150/2000.

Съображения на Съда

– *По допустимостта*

72 Съгласно член 169, параграф 2 от Процедурния правилник с изтъкнатите правни основания и доводи следва ясно да се указват оспорените части от мотивите на съдебния акт на Общия съд. Затова съгласно постоянната съдебна практика жалбата трябва точно да посочва пороците на решението, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които конкретно се подкрепя това искане, като в противен случай жалбата или твърденията по съответното основание са недопустими (решение от 20 септември 2018 г., Agria Polska и др./Комисия, C-373/17 P, EU:C:2018:756, т. 33 и цитираната съдебна практика, и от 28 април 2022 г., Changmao Biochemical Engineering/Комисия, C-666/19 P, EU:C:2022:323, т. 186).

73 В тази насока твърдението за наличие на съответното основание, ако е подкрепено с доводи, които не са достатъчно ясни и точни, за да позволят на Съда да упражни контрол за законосъобразност, в частност понеже съществените аспекти, на които почива това основание, не следват достатъчно последователно и разбираемо от текста на жалбата, който в това отношение е неясен и двусмислен, не отговаря на изискванията, припомнени в предходната точка от настоящото решение, и трябва да се обяви за недопустимо (вж. в този смисъл решения от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 30 и цитираната съдебна практика, и от 28 април 2022 г., Changmao Biochemical Engineering/Комисия, C-666/19 P, EU:C:2022:323, т. 187).

74 В случая Комисията индивидуализира в жалбата си точно и недвусмислено точките от обжалваното съдебно решение, които оспорва с първото основание за обжалване, и изяснява защо смята, че при направената в тези точки преценка са допуснати грешки при прилагане на правото, които тя също ясно е описала.

75 Освен това от писмените изявления на Чешката република следва, че тя е можела да разбере обхвата на първото основание за обжалване и да представи доводи в защита.

76 Ето защо твърдението за наличието на първото основание е допустимо.

– *По същество*

77 С двете части от първото основание за обжалване, които са тясно свързани и поради това трябва да се разгледат заедно, Комисията оспорва точки 85—93 от обжалваното съдебно решение.

78 В тези точки Общият съд отхвърля доводите на Комисията, че в настоящия случай по същество Чешката република не може да се възползва от освобождаването, предвидено в член 17, параграф 2 от Регламент № 1150/2000, от задължението да предостави на разположение собствени ресурси, защото поради констатирането със закъснение на процесните права съгласно член 2 от него, тези права не са били редовно вписани в сметка Б съгласно член 6, параграф 3 от цитирания регламент.

79 В тази насока разсъжденията на Общия съд се основават на две съображения, обосноваността на които Комисията оспорва с настоящото основание.

80 От една страна, в точки 86—88 от обжалваното съдебно решение Общият съд е постановил, че доводите на тази институция са неотносими. Във връзка с това той отбелязва, че по искове за неоснователно обогатяване на Съюза „от Чешката република не може да се изисква да установи […], че „целият процес по време на митническата процедура, на събирането на вземането и на операциите, свързани със собствените ресурси, е проведен в съответствие с всички правила, правилно, своевременно и при зачитане на финансовите интереси на Съюза“. Всъщност според Общия съд задължението за спазване на предвидените в член 6 от Регламент № 1150/2000 срокове, чието нарушаване не води до никакво плащане, нито дори до плащане на лихви за забава, не може да бъде основание за предоставянето на собствени ресурси.

81 От друга страна, в точки 89—92 от това решение Общият съд приема, че във всички случаи съгласно член 6, параграф 3, буква б) от Регламент № 1150/2000 сроковете за вписване на правата в сметка Б трябва да се изчисляват не от датата, на която процесните права е трябвало да бъдат констатирани съгласно член 2 от този регламент, а от датата, на която тези права са били действително констатирани. Според него в настоящия случай това условие е изпълнено.

82 За да се прецени дали в светлината на доводите на страните тези мотиви са обосновани, на първо място следва да се припомнят правилата за доказване, приложими към исковете за неоснователно обогатяване на Съюза.

83 Практиката на Съда по този вид искове, предявени на основание член 268 ДФЕС и член 340, втора алинея ДФЕС, изисква да се докаже обогатяване на ответника без валидно правно основание, както и обедняването на ищеца, свързано с посоченото обогатяване (вж. в този смисъл решения от 16 декември 2008 г., Masdar (UK)/Комисия, C-47/07 P, EU:C:2008:726, т. 49, и от 9 юли 2020 г., Чешка република/Комисия, C-575/18 P, EU:C:2020:530, т. 82).

84 При разглеждането на иск с такова естество, предявен от държава членка, която е предоставила на разположение на Комисията собствени ресурси на Съюза в определен размер, като е изразила резерви относно обосноваността на позицията на тази институция, Общият съд следва да прецени по-специално дали обедняването на държавата членка ищец, произтичащо от предоставянето на Комисията на този размер, и съответното обогатяване на тази институция, са обосновани поради задълженията на посочената държава членка съгласно правото на Съюза в областта на собствените ресурси на Съюза или, напротив, не са обосновани (вж. решение от 9 юли 2020 г., Чешка република/Комисия, C-575/18 P, EU:C:2020:530, т. 83).

85 Следователно във връзка с това държавата членка ищец е тази, която следва да докаже, че съгласно правилата на Съюза, които уреждат системата на собствените ресурси, не е длъжна да предостави на разположение на Комисията сумата собствени ресурси, предмет на спора, и че е изпълнила съответните си задължения в тази насока.

86 Обратно на впечатлението, което създава Чешката република с упрека си към Комисията, че многократно е променяла позицията между досъдебния и съдебния етап от производството по настоящото дело, от предходното следва също, че предметът на иска за неоснователно обогатяване на Съюза, предявен при упоменатите в точка 84 от настоящото решение условия, няма как да се сведе само до отхвърлянето на позицията, заета от Комисията преди предявяването на иск. В качеството си на ответник тази институция може да представя нови доводи, с които да оспори позицията на държавата членка ищец.

87 На второ място, уместно е да се припомнят характеристиките на системата на собствените ресурси на Съюза, както са обобщени от Съда в неговата практика.

88 В тази насока на настоящия етап от развитието на правото на Съюза управлението на тази система е поверено на държавите членки и за него отговарят само те (решения от 9 юли 2020 г., Чешка република/Комисия, C-575/18 P, EU:C:2020:530, т. 62, и от 8 март 2022 г., Комисия/Обединено кралство (Борба с измамата чрез занижени цени), C-213/19, EU:C:2022:167, т. 345).

89 Така от член 8, параграф 1 от Решения 2000/597 и 2007/436 следва, че собствените ресурси на Съюза, посочени съответно в член 2, параграф 1, букви а) и б) от Решение 2000/597 и в член 2, параграф 1, буква а) от Решение 2007/436, се събират от държавите членки, които имат задължение да предоставят тези ресурси на разположение на Комисията (вж. в този смисъл решения от 8 юли 2010 г., Комисия/Италия, C-334/08, EU:C:2010:414, т. 34, и от 8 март 2022 г., Комисия/Обединено кралство (Борба с измамата чрез занижени цени), C-213/19, EU:C:2022:167, т. 340).

90 За тази цел в съответствие с член 2, параграф 1 от Регламент № 1150/2000 държавите членки са задължени да констатират правото на Съюза върху собствените ресурси веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите регламенти „за вписване на правото по сметките и след уведомяване на длъжника“. Следователно държавите членки са

длъжни да впишат правата, констатирани в съответствие с член 2 от този регламент, по сметките за собствените ресурси на Съюза при условията, предвидени в член 6 от него. В това отношение следва да се уточни, че съгласно член 6, параграф 3, буква б) от същия регламент сумите по констатираните права, които все още не са били събрани и за които не е било представено никакво обезпечение, се записват в отделна сметка, т.нар. „сметка Б“ (вж. в този смисъл решения от 9 юли 2020 г., Чешка република/Комисия, C-575/18 P, EU:C:2020:530, т. 57 и цитираната съдебна практика, и от 8 март 2022 г., Комисия/Обединено кралство (Борба с измамата чрез занижени цени), C-213/19, EU:C:2022:167, т. 341).

91 След това държавите членки трябва да предоставят собствените ресурси на Съюза на разположение на Комисията при условията, определени в членове 9—11 от Регламент № 1150/2000, като в предвидените срокове ги кредитират по сметка, открита за тази цел на името на тази институция. Съгласно член 11, параграф 1 от този регламент всяко забавено вписване в сметката води до плащане на лихви за забава от съответната държава членка (решения от 9 юли 2020 г., Чешка република/Комисия, C-575/18 P, EU:C:2020:530, т. 58, и от 8 март 2022 г., Комисия/Обединено кралство (Борба с измамата чрез занижени цени), C-213/19, EU:C:2022:167, т. 342).

92 Освен това съгласно член 17, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1150/2000 държавите членки са длъжни да предприемат всички необходими мерки, за да гарантират, че сумата, която съответства на правата, констатирани съгласно член 2 от този регламент, се предоставя на Комисията. Държавите членки са освободени от това задължение само ако сумите не са могли да бъдат събрани поради непредвидими обстоятелства или когато се окаже, че окончателно е невъзможно събирането им по причини извън техния контрол. Обявените или смятаните за несъбираеми суми окончателно се отстраняват от отделната сметка по член 6, параграф 3, буква б) от посочения регламент (вж. в този смисъл решение от 9 юли 2020 г., Чешка република/Комисия, C-575/18 P, EU:C:2020:530, т. 60).

93 Въпросът дали твърдението за наличието на настоящото основание е основателно следва да се разгледа в светлината на тези съображения.

94 За целта е необходимо на първо място да се определи в кой момент започва да тече срокът за вписване на правата в сметка Б съгласно член 6, параграф 3 от Регламент № 1150/2000.

95 Съгласно тази разпоредба „правата, констатирани в съответствие с член 2“ от този регламент, се вписват по сметките на собствените ресурси „най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през който е било констатирано правото“, като се уточнява, че този срок важи за вписването на правата както в сметка А, така и в сметка Б.

96 На пръв поглед, както по-специално твърди Чешката република, използването на минало свършено време наистина би могло да се разбира в смисъл, че срокът по член 6, параграф 3 от Регламент № 1150/2000 започва да тече от датата, на която правата реално са били констатирани, включително в случай на констатиране със закъснение, независимо от датата, на която е трябвало да бъдат констатирани тези права.

97 Като предвижда, че „правата, констатирани в съответствие с член 2 [от Регламент № 1150/2000]“, трябва да бъдат вписани по сметките на собствените ресурси, формулировката на член 6, параграф 3 от този регламент обаче създава неразривна връзка

между вписването по тези сметки и предварителното констатиране на правата, която впрочем бе призната от практиката на Съда (вж. в този смисъл решения от 20 март 1986 г., Комисия/Дания, 303/84, EU:C:1986:140, т. 11, и от 9 юли 2020 г., Чешка република/Комисия, C-575/18 P, EU:C:2020:530, т. 59).

98 Ето защо срокът за вписване на констатираните права по сметките на собствените ресурси трябва да се преценява през призмата на задължението за констатиране на правата, предвидено в член 2 от Регламент № 1150/2000. Оттук следва, че вписването на правата по сметките предполага те да бъдат констатирани в съответствие с член 2, което трябва да се извърши своевременно (вж. по аналогия решение от 5 октомври 2006 г., Комисия/Нидерландия, C-312/04, EU:C:2006:643, т. 58—62), а именно веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите регламенти за вписване на правото по сметките, и след уведомяване на длъжника.

99 Следователно щом последната разпоредба посочва абстрактно и обективно условията, при които възниква задължението за констатиране на дадено право на Съюза върху собствени ресурси, няма как да се твърди, подобно на Република Полша, че моментът, в който трябва да бъдат констатирани правата, се определя произволно от Комисията.

100 Поради това, обратно на постановеното от Общия съд в точка 90 от обжалваното съдебно решение, спазването на срока, в който правата трябва да бъдат вписани съгласно член 6, параграф 3 от Регламент № 1150/2000 по сметките на собствените ресурси, се преценява, считано от датата, на която правата трябва или е трябвало да бъдат констатирани съгласно член 2 от този регламент.

101 Този извод се потвърждава от възложената на държавите членки отговорност при управлението на системата на собствените ресурси, която — както по същество изтъква генералният адвокат в точка 94 от заключението си — изисква стриктно тълкуване на задълженията на държавите членки относно констатирането на правата, вписването им по сметките на собствените ресурси и предоставянето им на разположение.

102 Този извод се налага в още по-голяма степен, доколкото тълкуването в обратен смисъл на член 6, параграф 3 от Регламент № 1150/2000 би позволило на държавите членки да забавят неоправдано констатирането на правата, а оттам и тяхното вписване по сметките на собствените ресурси и предоставянето им на разположение, като така би се създала опасност да се благоприятства появата на обстоятелства, които правят невъзможно събирането на сумите, съответстващи на тези права.

103 На второ място, Съдът вече е постановил, че за да могат държавите членки да бъдат освободени съгласно член 17, параграф 2 от Регламент № 1150/2000 от задължението си да предоставят на разположение на Комисията сумите, съответстващи на констатираните права, се изисква не само да се съобразят условията, прогласени в тази разпоредба, но и посочените права да са били надлежно вписани в сметка Б, или с други думи, вписването да е извършено при спазване на правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Италия (C-334/08, EU:C:2010:414, т. 65 и 69).

104 Както изтъкват всички държави членки, които участват в настоящото дело, вярно е, че делото, по което е постановено решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Италия (C-334/08, EU:C:2010:414), се отнася до фактическа обстановка, различна от тази по настоящото дело,

но същевременно нищо в това решение не навежда на мисълта, че Съдът е искал да ограничи обхвата на изискването за надлежно вписване в сметка Б само до фактическата обстановка по образуваното пред него дело.

105 Поради това, в съответствие с цитираната в точка 103 от настоящото решение съдебна практика и предвид и мотивите, изложени в точки 101 и 102 от него, подобно на Комисията следва да се приеме, че държавата членка не може да бъде освободена от задължението да предостави на разположение на Комисията сумите, съответстващи на правата, които не са били надлежно вписани в сметка Б при спазване на срока по член 6, параграф 3, буква б) от Регламент № 1150/2000 във връзка с член 2 него, поради констатиране със закъснение на тези права.

106 Следователно когато по повод на иск за неоснователно обогатяване при условията, посочени в точки 83—85 от настоящото решение, държава членка твърди освобождаване от задължението по член 17, параграф 2 от Регламент № 1150/2000 да предостави собствени ресурси на разположение на Комисията, тази държава членка е длъжна да докаже редовността на процеса по констатиране на процесните права и на вписването им в сметка Б, включително че са спазени относимите срокове. Ако това не е доказано, посочената държава членка не може да се ползва от това освобождаване и следователно е длъжна да предостави на разположение собствените ресурси. Поради това посоченото предоставяне на разположение не може да представлява обогатяване на Съюза без валидно правно основание.

107 Ето защо Общият съд неправилно е постановил в точки 87 и 88 от обжалваното съдебно решение, че Чешката република не следва да доказва редовността на операциите във връзка със собствените ресурси.

108 С оглед на предходните съображения следва да се уважи първото основание в двете си части.

По второто основание

Доводи на страните

109 С второто основание за обжалване Комисията твърди, че в точки 94—126 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, когато тълкува член 2, параграф 1 и член 17, параграф 1 от Регламент № 1150/2000 във връзка с член 217, параграф 1 от Митническия кодекс и член 325 ДФЕС. Всъщност Общият съд неправилно постановил, че Чешката република е можела да изчака официалното съобщаване от OLAF на доказателствата, събрани по време на мисията за проверка, въпреки че представителят на чешката митническа администрация е имал правото да поиска и получи от OLAF събраните доказателства още от момента, в който е върнал от мисия. Напротив, според Комисията Чешката република е била длъжна да поиска от OLAF, още от момента на това връщане, събраните по време на мисията доказателства, което щяло да ѝ даде възможност да констатира правото на Съюза върху собствените ресурси през дните след завръщането.

110 На първо място, Комисията черпи довод от разпоредбите на член 2, параграф 1 във връзка с член 17, параграф 1 от Регламент № 1150/2000 и член 217, параграф 1 от Митническия кодекс.

111 Тя твърди, че държавите членки са длъжни при първа възможност да приемат всички мерки, необходими да се гарантира ефективното събиране на митата в пълен размер. В съответствие с член 2, параграф 1 от Регламент № 1150/2000 правото върху собствените ресурси трябвало да се констатира „веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите регламенти за вписване на правото по сметките и след уведомяване на длъжника“. Ето защо с оглед на член 217, параграф 1 от Митническия кодекс митническите власти следвало да констатират митата, които произтичат от дадено митническо задължение, веднага щом разполагат с необходимите за целта данни и могат да изчислят размера на тези мита и да определят длъжника. Доколкото носели отговорността да установят митническото задължение и да констатират правата върху собствените ресурси, държавите членки били длъжни да вземат всички мерки, необходими съгласно член 17, параграф 1 от Регламент № 1150/2000, за да бъдат сумите, които съответстват на констатираните права съгласно член 2 от него, предоставени на разположение на Комисията при условията, предвидени от този регламент.

112 Комисията признава, че за да установи митническото задължение, държавата членка може да си сътрудничи с OLAF, но същевременно подчертава, че както личи от съображение 3 към Регламент № 1073/1999, създаването и разследващите правомощия на OLAF не могат да накърнят текущото разпределение на отговорностите и баланса им на национално равнище и равнище Съюз. Така от член 1, параграф 2 от този регламент било видно, че OLAF има само подпомагаща функция и може да издава единствено необвързващи препоръки за органите на Съюза или националните органи.

113 При това положение Комисията смята, че провеждането на разследване от OLAF не може да освободи държавите членки от задължението да вземат необходимите мерки, които изисква правото на Съюза, и че съдействието на OLAF няма как да изключи задължението на тези държави за полагане на дължимата грижа, когато събират митата. Следователно в настоящия случай Чешката република била длъжна, успоредно с мисията за проверка и независимо от нея, да вземе мерките, необходими за установяването на митническото задължение. Както констатирал Общият съд в точка 119 от обжалваното съдебно решение, още при завръщането си от тази мисия представителят на чешката митническа администрация можел да поиска и получи от OLAF доказателствата, приложени към протокола от 15 ноември 2007 г., и да ги съобщи на компетентните чешки органи, предвид че тези доказателства били достатъчни, за да се установи митническото задължение на BAIDE. Освен това Чешката република разполагала с достатъчно информация още преди завръщането на мисията за проверка.

114 Такъв извод се налагал в още по-голяма степен с оглед на отговорността на държавите членки в областта на собствените ресурси. Напротив, възприетият от Общия съд подход позволявал на дадена държава членка да прояви пасивност и небрежност само защото OLAF се ангажира да ѝ предостави доказателствата, събрани по време на мисия за проверка.

115 Изискването за бързо установяване на митническото задължение намирало опора и в член 45, параграф 1 от Регламент № 515/97. То давало възможност да се гарантира полезният ефект на член 20, параграф 2, буква б) от този регламент, и по-конкретно на участието на експертите, изпратени от държавите членки на разследващи мисии, ръководени от OLAF в трети държави.

116 На второ място, според Комисията Общият съд е нарушил и член 325 ДФЕС. Тази разпоредба възлагала на държавите членки безусловно задължение за резултат да вземат мерките, необходими да се гарантира ефективното събиране на митата в пълен размер, и оставяла на тях избора само на мерките, които да бъдат взети при спазване на принципите на пропорционалност, равностойност и ефективност. Ето защо в настоящия случай цитираната разпоредба възлагала на Чешката република да установи митническото задължение най-късно през дните след завръщането на мисията за проверка.

117 Комисията заключава, че митническото задължение е установено със закъснение, поради което съответните суми по това задължение не били редовно вписани в сметка Б. Като установила късно митническото задължение, Чешка република сама създала условията за прилагане на член 6, параграф 3, буква б) от Регламент № 1150/2000, така че Общият съд не можел — без да допусне грешка — да постанови, че е приложим член 17, параграф 2 от този регламент.

118 Чешката република възразява, че твърдението за наличието на второто основание е недопустимо. Първо, всъщност изложеният в бележка под линия 55 от жалбата до Съда довод, че още преди да участва в мисията за проверка, тази държава членка разполагала с достатъчно информация, за да констатира дължимите от BAIDE антидъмпингови мита, нямал връзка с предмета на това основание. Посоченото основание било и ново, доколкото пред Общия съд Комисията не посочила, че Чешката република е разполагала с достатъчно информация за да направи такава констатация преди да приключи мисията за проверка. Второ, доводът за твърдяното нарушение на член 325 ДФЕС бил изложен за пръв път в производството по обжалване пред Съда. Трето, формално насочено срещу точки 94—126 от обжалваното съдебно решение, в действителност второто основание се отнасяло само до точки 122—125 от това решение.

119 Според Чешката република във всички случаи твърдението за наличието на второто основание е и неоснователно, защото тя имала основание да изчака OLAF да ѝ изпрати доклада.

120 Първо, нито липсата на правомощие на Комисията да взема решения в областта на собствените ресурси, нито необвързващият характер на препоръките на OLAF можели да поставят под въпрос обстоятелството, че в някои случаи ефективното сътрудничество на държавите членки с Комисията и OLAF е важно условие, за да могат държавите членки да констатират права върху собствените ресурси и да пристъпят към събиране на съответстващите им суми.

121 Второ, от фактическите констатации на Общия съд следвало, че правата, свързани със спорния внос, могат да бъдат констатирани само въз основа на доказателствата, получени в рамките на мисията за проверка. OLAF, която се ангажирала да предостави тези доказателства на Чешката република, ѝ ги изпратила със закъснение, на 9 юли 2008 г., в разрез с поетия ангажимент. Чешката република смята, че е имала основание да очаква, че OLAF ще спази ангажимента си в съответствие с принципа на лоялно сътрудничество, залегнал в член 4, параграф 3 ДЕС.

122 Трето, Комисията се опитала да прехвърли на Чешката република отговорността за собственото си закъснение, свързано със късното изпращане на доказателствата от OLAF.

123 Следователно Общият съд не допуснал грешка при прилагане на правото, доколкото в точки 123 и 126 от обжалваното съдебно решение постановил, че при обстоятелствата по настоящото дело тази държава членка не може да бъде упрекната, че не е поискала OLAF да представи доказателствата веднага след завръщането на мисията за проверка.

124 Във всички случаи, доколкото Комисията оспорва факта, че както постановява Общият съд в точка 124 от обжалваното съдебно решение, Чешката република е можела да счете за необходимо да изчака доказателствата да бъдат анализирани и проверени от OLAF, тази държава членка отбелязва, че приложимото законодателство предвижда именно че доказателствата, събрани в рамките на водено от OLAF разследване, се анализират и преценяват и след това се изпращат на държавите членки под формата на доклади от мисии и доклади от разследване. Нещо повече, от член 9, параграф 2 от Регламент № 1073/1999 във връзка със съображение 16 от него следвало, че докладът от мисия на OLAF има важна доказателствена стойност. Както отбелязал Общият съд в точка 124 от обжалваното съдебно решение OLAF можела най-добре да анализира и прецени доказателствата, още повече когато те са получени в рамките на мисия за проверка, проведена в трета държава, и могат да имат последици за голям брой държави членки.

125 Чешката република добавя, че в съответствие с член 10 от Регламент № 1073/1999 във връзка с член 17, параграф 2 от Регламент № 515/97 OLAF е имала възможността да препрати на държавите членки относимите доказателства, преди да бъде приет докладът от мисия. Всъщност OLAF, която била наясно, че Чешката република се нуждае от събраните доказателства, можела да използва тази възможност, предвид на съществения забавяне на доклада от мисия.

126 Кралство Белгия и Република Полша по същество се присъединяват към позицията, защитавана от Чешката република.

127 Кралство Белгия добавя, че доводът на Комисията, основан на отговорността на държавите членки, означавал Чешката република сама да понесе отрицателните финансови последици от забавяне, което се дължи на OLAF. Също така доводът на Комисията за полезния ефект на член 20, параграфи 1 и 2 от Регламент № 515/97 нямало как да бъде приет. Накрая, член 325 ДФЕС не можел да се тълкува в смисъл, че при обстоятелствата по настоящото дело възлага на държавите членки задължения, допълнителни спрямо предвидените от Регламент № 1150/2000.

128 По мнение на Република Полша не може да се приеме, че Чешката република е нарушила член 325 ДФЕС, защото тя положила подходящи усилия да констатира процесното митническо задължение.

Съображения на Съда

– *По допустимостта*

129 Съгласно постоянната съдебна практика да се допусне някоя от страните да изтъкне за първи път пред Съда основание, което не е изложила пред Общия съд, би означавало да ѝ се позволи да сезира Съда, чиито правомощия в производството по обжалване са ограничени, със спор с по-широк предмет от този, по който се е произнесъл Общият съд. Компетентността на Съда при обжалване е ограничена до преценката на правното

разрешение, което е било дадено относно твърденията, разисквани пред Общия съд (решения от 1 юни 1994 г., Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, EU:C:1994:211, т. 59, и от 26 февруари 2020 г., ЕСВД/Alba Aguilera и др., C-427/18 P, EU:C:2020:109, т. 45).

130 Съдът обаче неднократно е постановявал, че жалбоподателят може да обжалва пред него решението на Общия съд на основания, които произтичат от самото обжалвано съдебно решение и са насочени към оспорване на неговата правилност (вж. в този смисъл решения от 29 ноември 2007 г., Stadtwerke Schwäbisch Hall и др./Комисия, C-176/06 P, EU:C:2007:730, т. 17, и от 26 февруари 2020 г., ЕСВД/Alba Aguilera и др., C-427/18 P, EU:C:2020:109, т. 54).

131 В случая, първо, дори да е необходимо — подобно на Чешката република — бележка под линия 55 от жалбата до Съда да се разбира като твърдение, че още преди завръщането на мисията за проверка тази държава е разполагала с достатъчно информация, за да констатира процесните права, в текста на второто основание не фигурира такова твърдение. Ето защо наличието на тази бележка под линия няма как да засегне допустимостта на твърдението за наличието на това основание.

132 Второ, вярно е, че Комисията не се е позовала на член 325 ДФЕС пред Общия съд, но същевременно доводът, основан на споменатата разпоредба, цели да докаже допусната от този съд грешка при прилагане на правото. Оттук следва, че този довод е допустим.

133 Трето, дори да се приеме за доказано, че точките, оспорени с второто основание, са неднозначно посочени, това изобщо не е попречило на Чешката република да разбере същността на посоченото основание, която ясно личи от писмените изявления на Комисията, и да представи доводи в своя защита.

134 Следователно твърдението за наличието на второто основание е допустимо.

– *По същество*

135 С второто основание Комисията по същество оспорва правилността на преценката, направена от Общия съд в точки 94—126 от обжалваното съдебно решение относно датата, на която Чешката република е била длъжна да констатира антидъмпинговите мита, дължими от BAIDE във връзка със спорния внос.

136 В тези точки Общият съд по същество приема, че Чешката република не е била длъжна да констатира посочените права през дните след завръщането на мисията за проверка и че е имала основание да изчака изпращането на доклада на OLAF, към който са били приложени доказателствата, събрани при тази мисия.

137 В точки 119 и 121 от обжалваното съдебно решение Общият съд по-конкретно постановява, че представителят на чешката митническа администрация, участвал в мисията за проверка, е имал право да поиска и получи от OLAF доказателствата, приложени към протокола от 15 ноември 2007 г., и да ги изпрати на компетентните чешки органи, които да ги използват като доказателства срещу BAIDE, дори ако OLAF е трябвало да провери доказателства, преди да ги изпрати. В точки 122—124 от това решение обаче той констатира, че OLAF се е ангажирала да предостави на Чешката република тези доказателства още в началото на 2008 г., но е изпратила със закъснение доклада си с приложените доказателства. При тези обстоятелства според Общия съд Чешката република не може да бъде упрекната, че е изчакала да получи доклада на OLAF и че не е поискала да ѝ бъдат представени

доказателства веднага след завръщането на мисията за проверка. С оглед на тези обстоятелства в точка 125 от същото решение Общият съд заключава, че Чешката република е доказала, че веднага след завръщането на мисията за проверка не би могла да разполага с доказателствата, необходими за установяването на антидъмпинговите мита, дължими от BAIDE за спорния внос.

138 В тази насока следва да се припомни, че видно от съдебната практика, цитирана в точка 88 от настоящото решение, на настоящия етап от развитието на правото на Съюза управлението на системата на собствените ресурси на Съюза е поверено на държавите членки и за него отговарят само те.

139 Освен това, доколкото съществува пряка връзка между събирането на приходите от мита и предоставянето на съответните ресурси на разположение на Комисията, държавите членки са длъжни, в съответствие със задълженията си по член 325, параграф 1 ДФЕС, да защитават финансовите интереси на Съюза срещу измама или всяка друга незаконна дейност, която засяга тези интереси, да вземат необходимите мерки, за да гарантират, че тези мита, и съответно тези ресурси, са събирани ефективно и в пълен размер (решение от 8 март 2022 г., Комисия/Обединено кралство (Борба с измамата чрез занижени цени), C-213/19, EU:C:2022:167, т. 346 и цитираната съдебна практика).

140 При изпълнението на тази функция държавите членки са длъжни, в съответствие с член 2, параграф 1 от Регламент № 1150/2000, да констатират правото на Съюза върху собствените ресурси веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите регламенти „за вписване на правото по сметките и след уведомяване на длъжника“. Ето защо задължението на държавите членки да констатират правото на Съюза върху собствените ресурси се поражда веднага щом са изпълнени тези условия, без да е необходимо действително да е извършено вписване. Както се вижда от членове 217 и 218 от Митническия кодекс, споменатите условия са изпълнени, когато митническите органи разполагат с необходимите данни и следователно са в състояние да изчислят размера на митото по дадено митническо задължение и да определят длъжника (вж. в този смисъл решение от 15 ноември 2005 г., Комисия/Дания, C-392/02, EU:C:2005:683, т. 57—59).

141 В случая от фактическите обстоятелства, които са установени от Общия съд в точки 1, 99, 178 и 183 от обжалваното съдебно решение и не са оспорени пред Съда и които, след като не е изложено твърдение за изопачаването им, не следва да се проверяват от Съда, е видно, първо, че далеч преди мисията за проверка Чешката република е знаела за съществуването на стоки, които са внесени с измама на територията ѝ от BAIDE и са с деклариран с произход от Лаос, второ, че преди въпросната мисия тази държава членка е изпратила на OLAF списък на стоките от спорния внос, чийто произход трябва да бъде проверен, и трето, че представител на чешката митническа администрация е участвал в тази мисия и при приключването ѝ е подписал протокола от 15 ноември 2007 г.

142 От фактическите констатации, направени от Общия съд в точки 2, 122 и 124 от обжалваното съдебно решение, става ясно също, че при завръщането на мисията за проверка OLAF се е ангажирала да предостави на Чешката република доказателствата, събрани по време на тази мисия, още в началото на 2008 г., но OLAF е предоставила едва на 9 юли 2008 г. доклада, към който са приложени тези доказателства, докато Чешката република е счела за необходимо да изчака въпросните доказателства да бъдат анализирани и проверени от OLAF, преди да ги използва в рамките на производство за установяване на митнически задължения.

143 С оглед на тези обстоятелства Общият съд не е можел, без да допусне грешка при прилагане на правото, да постанови в точки 124—126 от обжалваното съдебно решение, че е било възможно Чешката република да изчака изпращането на доклада на OLAF, придружен от доказателствата, без да поиска тези доказателства да ѝ бъдат изпратени евентуално преди този доклад да бъде завършен, и че като не е констатирала процесните права през дните след завръщането на мисията за проверка, посочената държава членка не е нарушила задълженията си в рамките на управлението на системата на собствените ресурси на Съюза.

144 Всъщност с оглед на възложената ѝ отговорност при управлението на системата на собствените ресурси и при защитата на финансовите интереси на Съюза, държавата членка няма как — когато знае за съществуването на сериозна опасност от измама във връзка с идентифициран внос и тази опасност е проверена и потвърдена при външно разследване, което е водено от OLAF в трета държава в присъствието на представител на тази държава членка — просто да чака няколко месеца да ѝ бъде изпратен окончателният доклад на OLAF заедно с доказателствата, без изобщо предварително да поиска тези доказателства да ѝ бъдат изпратени. Напротив, предвид тази отговорност посочената държава членка е длъжна да вземе всички полезни мерки, които ѝ дават възможност да изпълни предпоставките, необходими за констатирането на процесните права.

145 Никой от доводите, изложени в защита, не може да опровергае този извод.

146 Първо, досежно аргумента, че OLAF е закъсняла да изпрати доклада си и доказателствата, се налага изводът, че извършването на външно разследване от OLAF в трета държава няма как да освободи държавите членки от възложената им на настоящия етап от развитието на правото на Съюза отговорност при управлението на системата на собствените ресурси на Съюза.

147 Така, от една страна, с оглед на съображение 3 към Регламент № 1073/1999 извършването на разследване не може да промени разпределението на отговорностите и техния баланс на национално равнище и равнище Съюз. Както личи от член 1, параграф 2 от този регламент, OLAF има функцията да подпомага и координира действията за защита на финансовите интереси на Съюза срещу измама. Съгласно член 9, параграф 1 от цитирания регламент при завършването на разследване, проведено от OLAF, приетите от OLAF доклади трябва да „конкретизира[т] установените факти, финансовите загуби, ако има такива, и изводите от разследването включително препоръките на директора на [OLAF] относно действията, които трябва да бъдат предприети“. Следователно при упражняването на функциите, възложени им от правото на Съюза, държавите членки са тези, които трябва да решат, какви действия да бъдат предприети по такъв доклад.

148 От друга страна, в член 10, параграф 1 от Регламент № 1073/1999 се посочва, че OLAF „може по всяко време да препраща на компетентните органи на държавите членки необходимата информация, получена в хода на външните разследвания“. Поради употребата на глагола „мога“, което показва, че OLAF има свобода на преценка в тази насока, от тази разпоредба няма как да се направи извод, че пропускът на OLAF да изпрати доказателствата, преди да приключи доклада си, освобождава съответната държава членка от отговорността ѝ при управлението на системата на собствените ресурси.

149 Второ, задължението на OLAF за лоялно сътрудничество също така не може нито да измени разпределението на функциите и отговорностите, както е предвидено за прилагането на Регламент № 1073/1999 (вж. по аналогия определение на председателя на Съда от 19 април

2005 г., Tillack/Комисия, C-521/04 P(R), EU:C:2005:240, т. 33), нито да освободи държавите членки от възложената им отговорност при управлението на системата на собствените ресурси на Съюза.

150 Освен това съгласно принципа на лоялно сътрудничество, прогласен в член 4, параграф 3, втора алинея ДЕС, държавите членки, които сами са обвързани от този принцип, са задължени да вземат всички мерки, годни да гарантират обхвата и ефективността на правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 8 март 2022 г., Комисия/Обединено кралство (Борба с измамата чрез занижени цени), C-213/19, EU:C:2022:167, т. 584 и цитираната съдебна практика).

151 С оглед на изложеното дотук второто основание за обжалване следва да бъде уважено.

152 Ето защо обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено, доколкото в точка 1 от диспозитива му е уважен искът на Чешката република в частта относно възстановяването от Комисията на сумата от 17 828 399,66 CZK (около 700 000 евро), платена като собствени ресурси на Съюза.

По иска пред Общия съд

153 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз в случай на отмяна на решението на Общия съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

154 В случая искът на Чешката република пред Общия съд се основава на доводи, обсъдени при условията на състезателност в производството пред Общия съд, и разглеждането им не налага да се взема решение за някакво процесуално-организационно действие или събиране на доказателства (вж. по аналогия решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др. (C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 130). При това положение, след като фазата на производството го позволява, Съдът счита, че следва да постанови окончателно решение по настоящото дело.

155 В тази насока от точка 152 от настоящото решение следва, че обжалваното съдебно решение е отменено само доколкото в точка 1 от диспозитива му е уважен искът на Чешката република в частта относно възстановяването от Комисията на сумата от 17 828 399,66 CZK (около 700 000 евро, наричана по-нататък „спорната сума“).

156 За сметка на това точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, с която Общият съд отхвърля иска на Чешката република в останалата му част, не е обжалвана, поради което се ползва със сила на пресъдено нещо, независимо от частичната отмяна на това решение (вж. в този смисъл решение от 4 март 2021 г., Комисия/Fútbol Club Barcelona, C-362/19, EU:C:2021:169, т. 109—111).

157 Следователно искът по дело T-151/20 може да се разгледа само доколкото с него се цели да бъде възстановена спорната сума.

158 В подкрепа на иска си Чешката република поддържа по същество, че не дължи тази сума, защото е можела да вземе необходимите мерки за събирането ѝ едва след като е изпратен докладът на OLAF. Тя твърди, че трябва да е освободена съгласно член 17, параграф 2 от

Регламент № 1150/2000 от задължението за предоставяне на разположение на собствени ресурси поради невъзможността да събере сумата по митническото задължение, след като от май 2008 г. BAIDE преустановява дейността си на територията на Чешката република.

159 Както обаче бе припомнено в точки 100, 103 и 105 от настоящото решение, държава членка не може да бъде освободена от задължението да предостави на разположение на Комисията сумите, съответстващи на правата, които не са били редовно вписани в сметка Б при спазване на срока по член 6, параграф 3, буква б) от Регламент № 1150/2000 във връзка с член 2 от него, когато тези права са били констатирани със закъснение. От точки 141—144 от настоящото решение се налага изводът, че след като при особените обстоятелства по настоящото дело не е взела необходимите мерки, за да се гарантира, че правата ще бъдат констатирани в най-кратки срокове, Чешката република не е доказала нито че е констатирала своевременно процесните права, нито следователно че ги е вписала редовно в сметка Б при спазване на срока, предвиден в член 6, параграф 3, буква б) от този регламент.

160 Ето защо Чешката република не може да се позове на член 17, параграф 2 от Регламент № 1150/2000, за да бъде освободена от задължението си да предостави спорната сума на разположение на Комисията. Поради това тази държава членка не е доказала, че отказът ѝ да предостави на разположение на Съюза спорната сума е съобразен с всички възложени ѝ задължения, и следователно не е доказала, че е налице обогатяване на Съюза без валидно правно основание, по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 83 от настоящото решение.

161 По изложените дотук съображения трябва да се отхвърли искът на Чешката република по дело T-151/20 в частта, с която се цели да бъде възстановена спорната сума.

По съдебните разноски

162 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

163 В случая Чешката република е загубила както дело C-494/22 P, така и частта от дело T-151/20, обсъдена от Съда. Освен това пред Общия съд по дело T-151/20 искът на Чешката република е отхвърлен в останалата си част. Оттук следва, че искът на Чешката република, видно от обжалваното съдебно решение и от настоящото решение, е отхвърлен изцяло. При тези условия и в съответствие с исканията на Комисията Чешката република следва да се осъди да заплати, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези на Комисията в първоинстанционното производство и в производството по обжалване пред Съда.

164 Съгласно член 140, параграф 1 от Процедурния правилник, приложим към производството за обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Кралство Белгия, Кралство Нидерландия и Република Полша, встъпили страни по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **Отменя решение на Общия съд на Европейския съюз от 11 май 2022 г., Чешка република/Комисия (T-151/20, EU:T:2022:281), доколкото в точка 1 от диспозитива му е уважен искът на Чешката република в частта относно възстановяването от Европейската комисия на сумата от 17 828 399,66 чешки крони (CZK) (около 700 000 евро), платена като собствени ресурси на Европейския съюз.**

2) **Отхвърля иска по дело T-151/20 в частта относно възстановяването от Европейската комисия на сумата от 17 828 399,66 чешки крони (CZK) (около 700 000 евро), платена като собствени ресурси на Европейския съюз.**

3) **Осъжда Чешката република да заплати, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези на Европейската комисия в първоинстанционното производство и в производството по обжалване пред Съда.**

4) **Кралство Белгия, Кралство Нидерландия и Република Полша понасят направените от тях съдебни разноски.**

Подписи